

Hakan Nesser

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Αραιό δίχτυ

Από τον συγγραφέα των μπεστ σέλερ:

Το σημείο του Μπόρκμαν και Η επιστροφή

Ο Nesser έχει
δημιουργήσει έναν από
τους σημαντικότερους
ήρωες του σύγχρονου
αστυνομικού.

Colin Dexter, συγγραφέας

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

*Όταν βρίσκουμε τελικά αυτό που
ψάχναμε στο σκοτάδι, σχεδόν πάντα
διαπιστώνουμε ότι ήταν ακριβώς αυτό·
σκοτάδι.*

K. Tz. PAÏNXAPT, ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

I

Σάββατο 5 Οκτωβρίου – Παρασκευή 22 Νοεμβρίου

Εύπνησε και δεν μπορούσε να θυμηθεί το όνομά του. Πονούσε παντού. Καυτές σουβλιές πόνου τρυπούσαν το κεφάλι και τον λαιμό, το στομάχι και το στήθος του. Προσπάθησε να καταπιεί το σάλιο του, αλλά έμεινε στην προσπάθεια. Η γλώσσα είχε κολλήσει στον ουρανίσκο του. Καυτή σαν πυρωμένο κάρβουνο.

Τα μάτια του πάλλονταν στον ρυθμό του πόνου, κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες τους.

Είναι σαν να γεννιέμαι, σκέφτηκε. Δεν είμαι άνθρωπος. Μόνο μια ταλαίπωρη μάζα από σάρκα.

Το δωμάτιο ήταν ολοσκότεινο. Ψαχούλεψε γύρω με το ελεύθερο χέρι του, το άλλο ήταν εντελώς μουδιασμένο, μυρμήγκιαζε πατικωμένο κάτω από το κορμί του.

Ναι, υπήρχε ένα κομοδίνο. Ένα τηλέφωνο και ένα ποτήρι. Μια εφημερίδα. Ένα ξυπνητήρι.

Το σήκωσε, αλλά στα μισά το ρολόι γλίστρησε από τα δάχτυλά του και έπεσε κάτω. Πασπάτεψε στο πάτωμα, το ξαναβρήκε, το σήκωσε και το κράτησε μπροστά από το πρόσωπό του.

Οι δείκτες φωσφορίζαν αχνά. Διάβασε την ώρα.

Οκτώ και είκοσι. Πρωί μάλλον.
Ακόμη δεν είχε ιδέα ποιος ήταν.

Αυτό δεν πρέπει να το είχε πάθει άλλη φορά. Είχε ξυπνήσει κι άλλες φορές χωρίς να ξέρει πού βρισκόταν. Ή τι μέρα ήταν. Αλλά το όνομά του... Είχε ξεχάσει ποτέ το όνομά του;

Γιον; Γιάννος;

Όχι, αλλά κάπως έτσι.

Υπήρχε όμως κάπου στο βάθος, και όχι μόνο το όνομά του, τα πάντα... Η ζωή του, ο τρόπος ζωής του, τα ελαφρυντικά. Όλα ήταν εκεί, τον περίμεναν. Κάτι που δεν είχε ξυπνήσει ακόμη, πίσω από μια λεπτή μεμβράνη που θα έπρεπε να διαρραγεί. Αλλά δεν ανησύχησε πραγματικά. Σύντομα θα το έβρισκε.

Ίσως και να μην ήταν κάτι που ανυπομονούσε να ξαναβρεί.

Ο πόνος πίσω απ' τα μάτια του δυνάμωσε απότομα. Ίσως από την πίεση να σκεφτεί, αλλά δεν έλεγε να περάσει, έμεινε εκεί, όποια και αν ήταν η αιτία. Καυτός, ανυπόφορος πόνος. Ένα ουρλιαχτό της σάρκας.

Τίποτε άλλο δεν τον ένοιαζε εκείνη τη στιγμή.

Η κουζίνα ήταν κάπου στα αριστερά και του φάνηκε γνώριμη. Βρήκε το μπουκαλάκι με τα χάπια χωρίς δυσκολία. Αισθανόταν όλο και πιο βέβαιος ότι αυτό ήταν το σπίτι του. Σίγουρα όλα θα ξεκαθάριζαν από στιγμή σε στιγμή.

Επέστρεψε στο χολ. Βαδίζοντας κλότσησε κατά λάθος ένα μπουκάλι που στεκόταν όρθιο στη σκιά μιας βιβλιοθήκης. Το άδειο μπουκάλι κύλησε στο παρκέ και κατέληξε κάτω από το καλοριφέρ. Σέρνοντας τα πόδια του έφτασε ως το μπάνιο. Κατέβασε το χερούλι της πόρτας.

Ήταν κλειδωμένη.

Έσκυψε αδέξια προς τα εμπρός. Έχοντας τις παλάμες στα γόνατά του για να στηρίζεται, έλεγξε την ένδειξη στην κλειδαριά.

Κόκκινο. Καλά είχε καταλάβει. Το μπάνιο ήταν κατειλημμένο.

Ένιωσε μια ξινίλα να ανεβαίνει από το στομάχι προς τον λαιμό του.

«Άνοιξε...» προσπάθησε να φωνάξει, αλλά από το στόμα του βγήκε μόνο κάτι σαν ρόγχος. Ακούμπησε το μέτωπό του στο κρύο ξύλο. Δοκίμασε ξανά. «Άνοιξε!»

Αυτή τη φορά κατάφερε να βγάλει τους σωστούς φθόγγους. Σχεδόν. Προκειμένου να υπογραμμίσει το επείγον της κατάστασης, χτύπησε κάμποσες φορές την πόρτα με τις γροθιές του.

Καμία απάντηση από μέσα. Τίποτα. Όποιος κι αν ήταν στο μπάνιο, δεν σκόπευε να του ανοίξει.

Ένιωσε κάτι να φουσκώνει και να ανεβαίνει σαν κύμα από το στομάχι του. Ή και από πιο χαμηλά... Τώρα ήταν ζήτημα δευτερολέπτων. Τρεκλίζοντας έτρεξε πίσω στο χολ. Μπήκε στην κουζίνα.

Αυτή τη φορά τού φάνηκε πιο γνώριμη από ποτέ.

Σίγουρα είμαι στο σπίτι μου, σκέφτηκε καθώς ξερο-
νούσε στον νεροχύτη.

Κατάφερε να ξεκλειδώσει την πόρτα του μπάνιου με
ένα κατσαβίδι. Είχε τη βέβαιη αίσθηση ότι δεν ήταν η
πρώτη φορά που το έκανε.

«Συγγνώμη, αλλά ειλικρινά δεν μπορώ να...»

Μπήκε στο μπάνιο και, τη στιγμή που άναψε το φως,
του έγινε ξεκάθαρο ποιος ακριβώς ήταν.

Αναγνώρισε και τη γυναίκα που βρισκόταν μέσα στην
μπανιέρα.

Την έλεγαν Εύα Ρίνγκμαρ και ήταν η σύζυγός του
εδώ και τρεις μήνες.

Το σώμα της είχε μια πολύ αφύσικη στάση. Το δεξιό
χέρι κρεμόταν έξω από την μπανιέρα με μια περίεργη
κλίση. Τα δάχτυλα, με το τέλειο μανικιούρ, σχεδόν άγ-
γιζαν το πάτωμα. Τα μαύρα μαλλιά της επέπλεαν στο
νερό. Έτσι γυρισμένη μπρούμυτα όπως ήταν και με την
μπανιέρα να είναι γεμάτη σχεδόν ως το χείλος, δεν υπήρ-
χε αμφιβολία ότι η γυναίκα του ήταν νεκρή.

Αυτός λεγόταν Μίτερ. Γιάνεκ Ματίας Μίτερ. Ήταν
καθηγητής Ιστορίας και Φιλοσοφίας στο Λύκειο Μπούν-
κε στο Μάαρνταμ.

Ανεπισήμως γνωστός και ως ΓιάΜι.

Μετά απ' αυτές τις αποκαλύψεις έκανε πάλι εμετό,
αυτή τη φορά στον νιπτήρα. Έπειτα πήρε δύο παυσίπο-
να και τηλεφώνησε στην αστυνομία.

Το κελί είχε σχήμα Γ και ήταν καταπράσινο. Παντού η ίδια απόχρωση – τοίχοι, πάτωμα, ταβάνι. Μια υποψία από φως ημέρας τρύπωνε από ένα παραθυράκι ψηλά στον έναν από τους τέσσερις τοίχους. Τη νύχτα μπορούσε να δει και ένα αστέρι.

Υπήρχε ένας χώρος τουαλέτας σε μία γωνία, με νιπτήρα και λεκάνη. Ένα κρεβάτι βιδωμένο στον τοίχο. Ένα σαράβαλο τραπεζάκι με δύο καρέκλες. Ένα φως στο ταβάνι. Μια λάμπα στο κομοδίνο.

Κατά τα άλλα, θόρυβοι και σιωπή. Οι μόνες μυρωδιές προέρχονταν από το σώμα του.

Ο δικηγόρος λεγόταν Ρούγκερ. Ήταν ψηλός, καμπούρης και κούτσαινε από το αριστερό πόδι. Πενηντάρης, απ' όσο μπορούσε να κρίνει ο Μίτερ· λίγο μεγαλύτερός του δηλαδή. Πρέπει να ήξερε τον γιο του από το σχολείο, ίσως τον είχε στην τάξη του παλιότερα. Ένας χλωμός νεαρός με σφυράκια, μαθητής χαμηλών επιδόσεων, αν θυμόταν καλά. Κάπου οκτώ, δέκα χρόνια πριν.

Ο Ρούγκερ τον χαιρέτησε διά χειραφιάς. Έσφιξε δυνατά και για αρκετή ώρα το χέρι του Μίτερ, δείχνοντας

σοβαρός αλλά και καλοπροαίρετος συγχρόνως. Ήταν προφανές ότι είχε μελετήσει καλά το θέμα των σχέσεων δικηγόρου-πελάτη.

«Ο Γιάνεκ Μίτερ;»

Ο Μίτερ ένευσε καταφατικά.

«Πολύ άσχημη ιστορία».

Ο δικηγόρος έβγαλε την καμπαρντίνα του. Την τίνανε από τα νερά της βροχής και την κρέμασε στον γάντζο δίπλα στην πόρτα. Ο δεσμοφύλακας διπλοκλείδωσε και απομακρύνθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

«Βρέχει έξω. Είναι πολύ πιο ευχάριστα εδώ, πίστεψέ με».

«Έχετε ένα τσιγάρο;»

Ο Ρούγκερ έβγαλε ένα πακέτο από την τσέπη του σακακιού του.

«Πάρε όσα θέλεις. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν σου επιτρέπουν ούτε να καπνίσεις».

Κάθισε στο τραπέζι και ακούμπησε τον λεπτό δερμάτινο χαρτοφύλακα μπροστά του. Ο Μίτερ άναψε τσιγάρο και έμεινε όρθιος.

«Δεν θα καθίσεις;»

«Όχι, ευχαριστώ».

«Όπως θέλεις».

Ο δικηγόρος άνοιξε ένα καφετί ντοσιέ. Έβγαλε από μέσα μερικές δακτυλογραφημένες σελίδες και ένα σημειωματάριο. Έβγαλε και ξαναέβαλε μερικές φορές το καπάκι ενός στιλό, έχοντας στηρίξει τους αγκώνες του πάνω στο τραπέζι.

«Άσχημη ιστορία, όπως είπα. Γι' αυτό θα ήθελα να σου ξεκαθαρίσω από την αρχή πώς έχει η κατάσταση».

Ο Μίτερ περίμενε.

«Υπάρχουν πολλά στοιχεία εναντίον σου. Γι' αυτό είναι σημαντικό να είσαι ειλικρινής μαζί μου. Εάν δεν υπάρχει απόλυτη εμπιστοσύνη μεταξύ μας, δεν θα μπορέσω να σε υπερασπιστώ τόσο αποτελεσματικά όσο... Με παρακολουθείς;»

«Ναι».

«Υποθέτω πως δεν θα διστάσεις να μου πεις τις απόψεις σου...»

«Απόψεις;»

«Για το πώς πρέπει να το χειριστούμε. Φυσικά, εγώ θα βρω την καλύτερη στρατηγική, αλλά το δυσκολότερο κομμάτι της δουλειάς πέφτει πάνω σου. Απ' ό,τι μπορώ να κρίνω, είσαι έξυπνος άνθρωπος».

«Κατάλαβα».

«Ωραία. Θέλεις να μου τα πεις μόνος σου ή προτιμάς να σου κάνω ερωτήσεις;»

Ο Μίτερ έσβησε το τσιγάρο του στον νιπτήρα και κάθισε. Η νικοτίνη τού είχε φέρει ελαφριά ζάλη, ενώ ξαφνικά κυριεύτηκε και από μια αίσθηση κούρασσης.

Ένωσε κουρασμένος από τη ζωή. Απ' αυτό τον καμπούρη δικηγόρο, από το απερίγραπτα άσχημο κελί, από την απαίσια γεύση στο στόμα του και από όλες τις αναπόφευκτες ερωτήσεις και απαντήσεις που τον περίμεναν.

Απερίγραπτη κούραση.

«Τα έχω πει ήδη όλα με κάθε λεπτομέρεια στην αστυνομία. Δύο μέρες τώρα δεν κάνω και τίποτε άλλο».

«Το ξέρω, αλλά αναγκαστικά θα σου ζητήσω να το ξανακάνεις. Είναι ένα βασικό κομμάτι του παιχνιδιού, όπως καταλαβαίνεις».

Ο Μίτερ ανασήκωσε τους ώμους του και τίναξε άλλο ένα τσιγάρο από το πακέτο.

«Καλύτερα να μου κάνεις εσύ ερωτήσεις».

Ο δικηγόρος έριξε το βάρος του προς τα πίσω. Σήκωσε την καρέκλα στα πίσω πόδια της και τακτοποίησε το σημειωματάριο στο γόνατό του.

«Οι περισσότεροι συνάδελφοι χρησιμοποιούν μαγνητόφωνο, αλλά εγώ προτιμώ να κρατάω σημειώσεις» εξήγησε. «Νομίζω ότι δεν αγχώνει τόσο πολύ τον πελάτη...»

Ο Μίτερ κούνησε το κεφάλι του.

«Άλλωστε, έχω πρόσβαση στις κασέτες της αστυνομίας, αν τις χρειαστώ. Τέλος πάντων, πριν μπορούμε στις λεπτομέρειες, θα σου κάνω την αναπόφευκτη ερώτηση. Κατά πάσα πιθανότητα θα σου απαγγελθεί κατηγορία για ανθρωποκτονία από πρόθεση, ή εξ αμελείας στην καλύτερη περίπτωση, της συζύγου σου, Εύα Μαρία Ρίνγκμαρ. Τι σκέφτεσαι να δηλώσεις; Αθώος ή ένοχος;»

«Αθώος».

«Καλώς. Δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία επ' αυτού. Ούτε από την πλευρά σου ούτε από τη δική μου». Έκανε μια σύντομη παύση παίζοντας το στιλό ανάμεσα

στα δάχτυλά του. «Υπάρχει έστω και η παραμικρή αμφιβολία;»

Ο Μίτερ αναστέναξε αντί για απάντηση.

«Θα επιμείνω» συνέχισε ο Ρούγκερ. «Είσαι απολύτως βέβαιος ότι δεν σκότωσες τη γυναίκα σου;»

Ο Μίτερ άφησε να περάσουν μερικές στιγμές πριν απαντήσει. Προσπάθησε να συναντήσει το βλέμμα του δικηγόρου μήπως και καταλάβει τι πίστευε εκείνος, αλλά μάταια. Το πρόσωπο του Ρούγκερ ήταν αποκαλυπτικό όσο και μια πατάτα.

«Όχι. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν είμαι απολύτως βέβαιος».

Ο δικηγόρος κράτησε μια σημείωση.

«Κύριε Μίτερ, θα σου ζητήσω να αγνοήσεις το γεγονός ότι έχω διαβάσει το απομαγνητοφωνημένο κείμενο της ανάκρισής σου. Κάνε σαν να είναι αυτή η πρώτη φορά που λες την ιστορία σου. Μπες ξανά σ' εκείνη την κατάσταση».

«Δεν θυμάμαι».

«Ναι, αυτό το έχω εμπεδώσει: Δεν θυμάσαι τι έγινε. Και ακριβώς γι' αυτό τον λόγο επιμένω τόσο πολύ να ξεκινήσουμε από το μηδέν. Η μνήμη σου δεν θα ξυπνήσει αν δεν προσπαθήσεις συνειδητά να γυρίσεις πίσω σ' εκείνη τη νύχτα. Χωρίς καμία προκατάληψη. Δεν συμφωνείς;»

«Τι νομίζεις ότι κάνω όλη μέρα; Τι φαντάζεσαι ότι σκέφτομαι μέσα σ' ετούτο το κελί;»

Ο Μίτερ φαινόταν θυμωμένος. Ο δικηγόρος απέφυγε να τον κοιτάξει στα μάτια και έγραψε κάτι στο σημειωματάριό του.

«Τι γράφεις;»

«Λυπάμαι» είπε ο Ρούγκερ και κούνησε αρνητικά το κεφάλι του δείχνοντας ότι δεν ήταν διατεθειμένος να το αποκαλύψει. Έβγαλε από την τσέπη του ένα μαντίλι και φύσηξε δυνατά τη μύτη του. «Παλιόκαιρος» είπε απολογητικά.

Ο Μίτερ συμφώνησε με ένα νεύμα.

«Θέλω να καταλάβεις πολύ καλά» συνέχισε ο Ρούγκερ «πόσο επισφαλής είναι η θέση σου. Ισχυρίζεσαι ότι είσαι αθώος, αλλά δεν θυμάσαι τίποτε. Όπως αντιλαμβάνεσαι, αυτή δεν είναι μια ασφαλής βάση πάνω στην οποία μπορούμε να οικοδομήσουμε την υπεράσπισή σου».

«Ο κατηγορος πρέπει να αποδείξει ότι είμαι ένοχος. Και όχι εγώ το αντίθετο, έτσι δεν είναι;»

«Βεβαίως. Ο νόμος αυτό λέει, ωστόσο...»

«Ωστόσο;»

«Αφού δεν θυμάσαι, τι να κάνουμε; Ωστόσο, θα είναι δύσκολο να πείσουμε τους ενόρκους. Δεσμεύεσαι τουλάχιστον ότι θα με ενημερώσεις αμέσως σε περίπτωση που θυμηθείς οτιδήποτε;»

«Βεβαίως».

«Ό,τι κι αν είναι αυτό;»

«Φυσικά».

«Ας συνεχίσουμε λοιπόν. Πόσο καιρό γνώριζες την Εύα Ρίγγμαρ;»

«Δύο χρόνια. Σχεδόν δύο χρόνια. Απ' όταν ξεκίνησε να δουλεύει στο σχολείο μας».

«Όπου εσύ διδάσκεις... τι;»

«Ιστορία και Φιλοσοφία. Κυρίως Ιστορία. Οι περισσότεροι μαθητές δεν επιλέγουν τη Φιλοσοφία».

«Πόσο καιρό έχεις αυτή τη θέση;»

«Μια εικοσαετία. Δεκαεννιά χρόνια, για την ακρίβεια».

«Και η σύζυγός σου;»

«Δίδασκε σύγχρονες ευρωπαϊκές γλώσσες. Δύο χρόνια, όπως είπα».

«Πότε ξεκίνησε η σχέση σας;»

«Πριν από έξι μήνες. Παντρευτήκαμε το καλοκαίρι, αρχές Ιουλίου».

«Ήταν έγκυος;»

«Όχι. Γιατί;...»

«Έχεις παιδιά;»

«Ναι. Έναν γιο και μια κόρη».

«Ετών;»

«Είκοσι και δεκαέξι. Ζουν με τη μητέρα τους στο Τσάντοου».

«Πότε χώρισες από την πρώην σύζυγό σου;»

«Πήραμε διαζύγιο το 1980. Ο Γιουρκ, ο γιος μου, έμενε μαζί μου μέχρι που πήγε στο πανεπιστήμιο. Δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχουν αυτά με...»

«Υπόβαθρο. Χρειάζομαι κάποιο υπόβαθρο. Ακόμα

και ένας δικηγόρος καλείται να λύσει αινίγματα, όπως είμαι βέβαιος ότι θα συμφωνήσεις. Τι είδους σχέση έχεις με την πρώτην σύζυγό σου;»

«Καμία απολύτως».

Ακολούθησε μια μακριά παύση. Ο Ρούγκερ φύσηξε ξανά τη μύτη του. Ήταν φανερά δυσαρεστημένος για κάτι, αλλά ο Μίτερ δεν θα του έκανε το χατίρι. Η Ιρένε δεν είχε καμία σχέση με όλα αυτά. Ούτε ο Γιουρκ και η Ίνγκα. Ευτυχώς, και οι τρεις τους είχαν τη σύνεση να μην εμπλακούν. Του είχαν τηλεφωνήσει, φυσικά, αλλά μόνο την πρώτη μέρα. Και μετά σιωπή. Μόνο ένα γράμμα από την Ίνγκα, μόλις εκείνο το πρωί, δύο γραμμές όλες κι όλες: για να δηλώσει συμπαράσταση. «Είμαστε μαζί σου. Ίνγκα και Γιουρκ».

Αναρωτήθηκε αν ίσχυε το ίδιο και για την Ιρένε. Ήταν κι αυτή μαζί του; Ίσως δεν είχε σημασία.

«Τι είδους σχέση είχατε;»

«Συγγνώμη;»

«Ο γάμος σου με την Εύα Ρίνγκμαρ. Πώς ήταν;»

«Όπως είναι συνήθως οι γάμοι».

«Τι σημαίνει αυτό;»

«...»

«Ήσασταν ευτυχισμένοι ή τσακωνόσασταν;»

«...»

«Εδώ που τα λέμε, ήσασταν μόλις τρεις μήνες παντρεμένοι».

«Ναι, ακριβώς».

«Και έπειτα βρήκες τη γυναίκα σου νεκρή στην μπα-νιέρα. Αντιλαμβάνεσαι ότι θα πρέπει να δώσουμε μια εξήγηση;»

«Ναι, φυσικά».

«Αντιλαμβάνεσαι επίσης ότι δεν είναι καλό που δεν έχεις να πεις τίποτε για το ζήτημα; Η σιωπή σου μπορεί να εκληφθεί ως ένδειξη ότι κάτι κρύβεις. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί εναντίον σου».

«Μάλλον αυτό θα γίνει».

«Αγαπούσες τη γυναίκα σου;»

«Ναι»

«Μαλώνατε;»

«Κάπου κάπου».

Ο Ρούγκερ κράτησε μια σημείωση.

«Ο κατήγορος θα υποστηρίξει ότι η σύζυγός σου δολοφονήθηκε. Θα το στηρίξει σε καταθέσεις ειδικών, γιατρών και τεχνικών. Εμείς, από την άλλη πλευρά, δεν μπορούμε να αποδείξουμε ότι πέθανε από φυσικά αίτια. Το θέμα είναι εάν θα μπορούσε να έχει βάλει μόνη της τέλος στη ζωή της».

«Ναι, υποθέτω».

«Τι υποθέτεις;»

«Πως απ' αυτό θα κριθούν όλα. Αν θα μπορούσε να έχει βάλει η ίδια τέλος στη ζωή της».

«Ίσως. Τέλος πάντων, εκείνο το βράδυ... πόσο είχες πει;»

«Μάλλον πολύ».

«Που σημαίνει;»

«Δεν μπορώ να πω σίγουρα...»

«Πόσο θα έπρεπε να έχεις πει ώστε να μη θυμάσαι τίποτα, κύριε Μίτερ;»

Τώρα ο δικηγόρος ήταν φανερά εκνευρισμένος. Ο Μίτερ έσπρωξε προς τα πίσω την καρέκλα του. Σηκώθηκε και περπάτησε μέχρι την πόρτα. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες και κοίταξε σκεπτικός την καμπούρα του Ρούγκερ. Περίμενε. Αλλά ο δικηγόρος δεν ξαναμίλησε.

«Δεν ξέρω» είπε τελικά ο Μίτερ. «Προσπάθησα να το υπολογίσω. Από τα άδεια μπουκάλια δηλαδή, καταλαβαίνεις. Απ' ό,τι φαίνεται, έξι με επτά μπουκάλια».

«Κόκκινο κρασί;»

«Ναι, κόκκινο κρασί. Τίποτε άλλο».

«Έξι με επτά μπουκάλια οι δυο σας; Ήσασταν μόνοι σας όλο το βράδυ;»

«Ναι, απ' όσο θυμάμαι».

«Έχεις πρόβλημα με το ποτό, κύριε Μίτερ;»

«Όχι».

«Θα σε εξέπληττε αν άλλοι άνθρωποι είχαν διαφορετική γνώμη;»

«Ναι».

«Και η γυναίκα σου;»

«Τι εννοείς;»

«Δεν είναι αλήθεια ότι μπήκε σε κλινική...» Μελέτησε τα χαρτιά του, τα ξεφύλλισε. «...μπήκε σε κλινική

προκειμένου να κάνει το κοινώς λεγόμενο “στέγνωμα”; Στο Ρέγμερσχαους; Έχω όλα τα στοιχεία εδώ».

«Τότε γιατί με ρωτάς; Αυτό έγινε πριν από έξι χρόνια. Είχε χάσει ένα παιδί, διαλυόταν ο γάμος της...»

«Τα ξέρω, τα ξέρω. Λυπάμαι, αλλά είμαι υποχρεωμένος να σου κάνω αυτές τις ερωτήσεις, όσο δυσάρεστες και αν σου φαίνονται. Θα είναι πολύ χειρότερα στη δίκη, σε διαβεβαιώνω. Καλύτερα ν’ αρχίσεις να εξοικειώνεσαι».

«Παρακαλώ, έχω εξοικειωθεί ήδη».

«Μπορούμε να συνεχίσουμε;»

«Φυσικά».

«Ποια είναι η τελευταία καθαρή ανάμνησή σου από εκείνη τη νύχτα; Για την οποία μπορείς να είσαι απολύτως βέβαιος».

«Εκείνο το κοκκινιστό... Φάγαμε μεξικάνικο κοκκινιστό κατσαρόλας. Τα είπα στην αστυνομία».

«Τα ξαναλές και σ’ εμένα;»

«Φάγαμε μεξικάνικο ραγού. Στην κουζίνα».

«Ναι;»

«Ύστερα αρχίσαμε να κάνουμε έρωτα».

«Το είπες αυτό στην αστυνομία;»

«Ναι».

«Συνέχισε!»

«Τι θέλεις να μάθεις; Τις λεπτομέρειες;»

«Οτιδήποτε μπορείς να θυμηθείς».

Ο Μίτερ επέστρεψε στο τραπέζι. Άναψε τσιγάρο και έσκυψε προς το μέρος του δικηγόρου. Αποφάσισε να

του τα πει όλα με κάθε λεπτομέρεια του καμπούρη γραφειοκράτη και να τελειώνει μια και καλή.

«Η Εύα φορούσε μόνο ένα κιμονό. Τίποτε αποκάτω. Εκεί που τρώγαμε, άρχισα να τη χαϊδεύω. Πίναμε κιόλας, εννοείται, και η Εύα άρχισε να με γδύνει. Από τη μέση και κάτω τουλάχιστον. Εντέλει τη σήκωσα πάνω στο τραπέζι...»

Σώπασε για λίγο. Ο δικηγόρος είχε σταματήσει να κρατάει σημειώσεις.

«Τη σήκωσα πάνω στο τραπέζι, της έβγαλα το κιμονό και την πήδηξα. Νομίζω ότι φώναζε· από ηδονή, φυσικά, όχι γιατί πονούσε – πάντοτε φώναζε όταν κάναμε έρωτα. Πρέπει να το τραβήξαμε για πολλή ώρα. Τρώγοντας και πίνοντας συγχρόνως. Θυμάμαι ότι έχυσα κρασί στο πράμα της και μετά το έγλειψα».

«Κρασί στο;...»

Η φωνή του Ρούγκερ ακούστηκε πολύ σιγανή ξαφνικά.

«Ναι. Θέλεις να μάθεις τίποτε άλλο;»

«Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάσαι;»

«Έτσι νομίζω».

Ο Ρούγκερ ξερόβηξε για να καθαρίσει τη φωνή του. Έβγαλε το μαντίλι και φύσηξε ξανά τη μύτη του.

«Τι ώρα υπολογίζεις ότι ήταν;»

«Δεν έχω ιδέα».

«Ούτε καν χοντρικά;»

«Ούτε. Μπορεί να ήταν οποιαδήποτε στιγμή μεταξύ εννιά και δύο. Δεν κοίταξα καθόλου το ρολόι».

«Σωστά. Γιατί να το κοιτάξεις;» Ο Ρούγκερ άρχισε να μαζεύει τα χαρτιά του. «Θα σου πρότεινα να μην μπεις σε πολλές λεπτομέρειες όσον αφορά... ε... τη συνένευσή σας, εάν ανακύψει το θέμα στο δικαστήριο. Ίσως ερμηνευτούν λανθασμένα».

«Δεν αμφιβάλλω».

«Παρεμπιπτόντως, δεν βρέθηκαν ίχνη σπέρματος στο... Να υποθέσω πως ξέρεις ότι έγιναν λεπτομερέστατες εξετάσεις».

«Ναι, μου το εξήγησε ο αρχιεπιθεωρητής. Είναι επειδή δεν τελείωσα. Υποθέτω ότι ήταν κι αυτό μία από τις συνέπειες του μεθυσιού. Ή τα πλεονεκτήματα, εξαρτάται πώς το βλέπει κανείς. Έτσι δεν είναι, κύριε Ρούγκερ;»

«Χμμ. Ξέρεις ότι καθορίστηκε και ο χρόνος;»

«Ποιος χρόνος;»

«Η ώρα θανάτου. Όχι με απόλυτη ακρίβεια, φυσικά, αυτό είναι πρακτικά αδύνατο συνήθως. Μεταξύ τέσσερις και πέντε και μισή».

«Εγώ ξύπνησα στις οκτώ και είκοσι».

«Το ξέρουμε». Ο δικηγόρος σηκώθηκε. Ίσιωσε τη γραβάτα του και κούμπωσε το σακάκι του. «Νομίζω ότι αρκεί για σήμερα. Ευχαριστώ πολύ. Θα επανέλθω αύριο με μερικές ερωτήσεις ακόμα. Ελπίζω να είσαι συνεργάσιμος».

«Δεν ήμουν σήμερα;»

«Ναι, πολύ».

«Μπορώ να κρατήσω τα τσιγάρα;»

«Βεβαίως. Να σου κάνω μια τελευταία ερώτηση που ίσως σε φέρει σε... δύσκολη θέση;»

«Γιατί όχι;»

«Πιστεύω ότι είναι σημαντικό. Και δεν θα ήθελα μια επιπόλαιη απάντηση».

«Όχι;»

«Αν δεν θελήσεις να μου απαντήσεις, θα το καταλάβω απολύτως, αλλά νομίζω ότι είναι σημαντικό να είσαι ειλικρινής με τον εαυτό σου. Εν πάση περιπτώσει. Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να θυμηθείς τι συνέβη ή μήπως προτιμάς να μην ξέρεις;»

Ο Μίτερ δεν απάντησε. Ο Ρούγκερ απέφυγε να τον κοιτάξει.

«Εγώ είμαι με το μέρος σου. Ελπίζω να το καταλαβαίνεις».

Ο Μίτερ ένευσε καταφατικά.

Ο δικηγόρος πάτησε το κουδούνι και, μέσα σε δευτερόλεπτα, κατέφτασε ο φύλακας για να τον συνοδέψει έξω από το κελί. Ο Ρούγκερ κοντοστάθηκε. Φάνηκε αμήχανος.

«Ο γιος μου μου ζήτησε να σου δώσω χαιρετίσματα. Ο Έντβιν. Έντβιν Ρούγκερ. Του δίδασκες Ιστορία πριν από δέκα χρόνια, δεν ξέρω αν τον θυμάσαι. Τέλος πάντων. Σε συμπαθούσε πολύ. Ήσουν ενδιαφέρων καθηγητής».

«Ενδιαφέρων;»

«Ναι, αυτή τη λέξη χρησιμοποίησε».

Ο Μίτερ κούνησε το κεφάλι του.

«Τον θυμάμαι. Δώσε και τους δικούς μου χαιρετισμούς και ευχαρίστησέ τον».

Αντάλλαξαν χειραψία και έπειτα ο Μίτερ έμεινε μόνος.

[Ψυχολογικό θρίλερ από τα λίγα. Μια κατηγορία από μόνο του.
Θα άξιζε να γυριστεί ταινία από τον Χίτσκοκ. **]** SUNDAY TIMES

Ο Γιάνεκ Μίτερ ξυπνά ένα πρωί με τρομερό χανγκόβερ. Δεν θυμάται τίποτα εκτός από το όνομά του. Και ξαφνικά όλα αλλάζουν. Όταν καταφέρνει να ανοίξει την πόρτα του μπάνιου, βρίσκει τη γυναίκα του νεκρή. Ακολουθεί μια εξαντλητική ανάκριση από την αστυνομία. Η ενοχή του δεν μπορεί να αποδειχτεί – ούτε όμως και η αθωότητά του. Θα καταδικαστεί για φόνο και θα καταλήξει σε ψυχιατρείο. Η υπόθεση θα κλείσει. Τίποτα όμως δεν έχει λυθεί οριστικά, καθώς ο Μίτερ λίγο καιρό αργότερα βρίσκεται κι αυτός νεκρός. Ο επιθεωρητής Βαν Βέτερν καλείται να εξιχνιάσει αυτή την υπόθεση και να καταδυθεί στη σκοτεινή άβυσσο των ανομολόγητων μυστικών του νεκρού ζευγαριού.

Η ΠΡΩΤΗ ΘΡΥΛΙΚΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΒΑΝ ΒΕΤΕΡΝ

[Απότομος, σαρδόνιος, απαθής, ελαφρώς καταθλιπτικός, ο Βαν Βέτερν μπορεί να συγκριθεί μόνο με τον πιο γοητευτικό «αντιπαθητικό» ήρωα της μικρής οθόνης, τον δόκτορα Χάουζ. **]** o, THE OPRAH MAGAZINE

[Ικανοποιεί τον αναγνώστη σε όλα τα επίπεδα. Ποιοτική γραφή, ευφυέστατη πλοκή, ήρωες εξαιρετικά πειστικοί... Ο κύριος Nesser είναι απλώς καταπληκτικός. **]** BOOKPAGE

[Μεστό, ατμοσφαιρικό, διαποτισμένο από την αβεβαιότητα της ίδιας της ύπαρξης, το μυθιστόρημα του Nesser δεν ασχολείται με την όμορφη πλευρά της ζωής. Ο επιθεωρητής του περιμένει το χειρότερο γιατί έχει δει τη σκοτεινή πλευρά του κόσμου. **]** RICHMOND TIMES-DISPATCH

**ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΠΟ 10 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ**

ISBN 978-960-566-929-4

9 789605 669294
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6929

**APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(MONO ΓΙΑ IPAD)**